

ARRIBEN LES CONCLUSIONS DE LA TAPSEI

REDACCIÓ

El dimarts dia 28 de febrer era la data escollida per a presentar les conclusions de la **Taula de Participació per un Sistema Educatiu Inclusiu (TAPSEI)** on va assistir-hi la Directora de Down Catalunya, **Úrsula Reales** i el professor **Jesús Soldevila**, membre del Consell Assessor de la Coordinadora. **Down Catalunya** ja porta mesos col·laborant-hi amb la presència de la **Judith Navas** de Down Tarragona, de l'**Eva Betbesé** de Down Lleida i del professor **Soldevila**.

Organitzat pel **Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya**, la TAPSEI està concebuda com un òrgan de participació social i institucional que té com a objectius principals, promoure el canvi de mirada inclusiva en els àmbits social i institucional, fomentar la participació de la comunitat educativa, intensificar la col·laboració entre administracions i teixit social per millorar la inclusió educativa i social, i concretar línies d'actuació sistèmiques per continuar avançant cap a un sistema d'educació inclusiu.

Just una estona abans de l'arribada dels ponents i membres del Departament d'Ensenyament a la seu del **Casinet d'Hostafrancs** on s'havia de fer la presentació, un col·lectiu d'entitats entre les que es trobava **Down Catalunya**, es manifestaven davant la porta reclamant que es desplegui el Decret d'educació inclusiva de 2017.

La presidenta de les **Associacions Federades de Famílies d'Alumnes de Catalunya (aFFaC)**, **Belén Tascón**, assegurava que el desplegament total del decret hauria d'haver-se fet efectiu, com a màxim, quan la seva aprovació va fer cinc anys, a l'octubre de 2022.

Hem volgut parlar amb la **Judith Navas** de **Down Tarragona** i participant de la TAPSEI per a que ens comentés quines han estat les seves impressions.

Com valoren la decisió de fer la TAPSEI i les reunions que s'hi han fet?

La decisió de fer taules per a parlar sobre el desplegament i que es vagi reestructurant tenint en compte el que es pensa des de dins em sembla genial. M'ha encantat trobar-me amb altres persones que defenen diferents sectors per poder compartir les necessitats i visions sobre el decret i la inclusió.

Ara bé, que a hores d'ara encara parlem de com executar-lo, com si el decret hagués aparegut ahir, és molt trist perquè la diversitat amb aquests anys no ha parat perquè el sistema s'organitzés, per tant, mentre això passava no hem atès bé a tot l'alumnat. Hem perdut 6 anys de camí, 6 anys en què moltes persones han acabat la seva escolarització amb una derivació que segons decret no li pertocava perquè té el dret a compatir l'escola "per tothom".

Que bonic hagués sigut que des del primer any d'implementació s'haguessin posat en pràctica aquestes taules, i probablement que diferent el punt en el que estaríem ara. Però més val tard que mai!

Hauria estat molt interessant si hi hagués hagut més representació dels centres ordinaris, en lloc de ser-hi només els que treballem només amb persones amb diversitat funcional. Perquè no ens oblidem que és necessari que la lluita de l'escola per a tots l'abanderem tots. No pot ser opcional defensar-la, perquè tots els nostres menuts, adolescents i joves en surten beneficiats. I quan dic tots dic TOTS en plural i sense diferenciar. Però realment les famílies que viuen sense diversitat se'ls fa veure això?

Ahir es van presentar les conclusions. Com a membre de Down Tarragona i com a professional del sector... com les valoren?

De les conclusions generals em quedo amb formació en inclusió (que no ha de poder ser optativa si no és una opció ser inclusius), en que es dotaran de recursos de qualitat (ojalà signifiqui fora suports 1a1 i apostar per la docència compartida) i en aplicar donar pes abans a les mesures UNIVERSALS que a les addicionals i intenses. Que no és poc! Però s'ha de fer bé o tornarem a estar perduts en paper mullat.

Però quan vaig escoltar als meus companys de la taula rodona em vaig sentir un pel disgustada, disgustada de què quan cridem una taula rodona en la qual volem donar valor a la inclusió tres membres parlin de la inclusió d'una forma separada i especial, i encara donen molta èmfasi a les mesures intenses quan el decret marca que el que ha de tenir més pes són les universals.

Em dol sentir que és continua parlant de dificultats personals i no de "barreres" de l'entorn i sistemes universals per a reduir-los.

Em dol sentir que volem més recursos, quan en realitat el que es necessita és dotar de recursos de qualitat, perquè siseguim pensant que un recurs individual per a cada persona serà el que arreglarà l'educació, tenim un camí més llarg del que pensàvem, perquè justament això fa créixer la diferència i augmentar la sensació de dependència, fora del que el decret vol promoure que l'autonomia i el sentiment de pertinença social.

Ara que parles de recursos... creus que es fan servir tots els recursos dels que es disposen? I, concretament, es fan servir els serveis que les nostres entitats ofereixen?

És molt relatiu, perquè segons la zona els recursos destinats i el desplegament és molt divers. A Reus, per exemple només hi ha 1 CEEPSIR, amb 1 sol professional que s'hi dedica (segons el que deia el mateix CEE), per tant és inviable que una sola persona pugui modelar a tots els centres ordinaris de Reus que li pertoquen. Per tant crec que a Reus no s'han desplegat aquests recursos, ara bé, si s'han fet aquestes taules en principi és perquè en són conscients de que no està desplegat, per tant també hi ha una bona intenció darrera.

Respecte els serveis que les entitats oferim: definitivament no se'ns aprofita, de fet, moltes vegades se'ns posa traves a donar les ajudes que no estan arribant segons decret.

Amb aquesta taules s'ha vist clar que no som i difícilment serem, reconeguts pel departament. S'han d'arreglar tantes coses de dins que l'exterior som una bombolla inexistente, per molt que puguem ajudar l'enredo intern és difícil de solucionar.

Quins ajuts reben les entitats en aquest sentit de cara a donar suport a les famílies?

Tenim moltes famílies que venen als nostres serveis perquè llurs fills/es no tinguin una derivació, perquè els professionals educatius els atenguin i no els tinguin escalfant la cadira, o simplement perquè els professionals tinguin recolzament perquè no volen equivocar-se. Actualment com que hi ha un decret inclusió, que sobre el paper té totes aquestes necessitats cobertes, les entitats són innecessàries, sobrem i fem nosa.

Realment a les entitats, tal com vaig dir ahir, ens encantaria poder desaparèixer, no ser necessàries, perquè voldria dir que l'educació es de qualitat. Però mentre no sigui així necessitem que se'ns reconegui com una ajuda als centres.

Les entitats no rebem ajudes econòmiques socials pels projectes de suport educatiu, perquè el decret ja els cobreix, és el que implica ser una ajuda extra no reconeguda. I qui se'n fa càrrec? doncs les entitats i les famílies, i en algun moment aquest cost no serà suportable.

Que una família pagui un servei extern perquè no s'apliquen bé les mesures universals i/o addicionals i intenses en un centre no és un clar indicador de que malhauradament l'educació no és inclusiva?

Les entitats volem ajudar en aquets processos, però necessitem portes obertes i pressupost per fer-ho.

Parlem de l'escola inclusiva des de fa molt temps... i suposadament està implementada.... però, creus que les administracions hi creuen?... o et sembla que amb aquesta organització de la taula s'ho han pres seriosament... o és una manera de fer veure que s'hi està treballant?

No s'hi creu, és una utopia que ens vé d'Europa i que hem de complir, internament anem "quedant bé" i ens ho reflecteix la participació del tapsei: la majoria de participants treballem amb diversitat, centres ordinaris... pocs.

Però crec que un 75% dels que han participat s'ho han agafat seriosament, però quan hi ha moltes perspectives d'inclusió, per molt que t'ho prenguis així, la teva visió pot ser molt separada del que es pretén. Per això justament crec que calen aquests espais de conversa per delimitar el que és la inclusió i caminar-hi.

El problema del tapsei és que ha volgut ser una mena de "teràpia de parella interruptus".

Que vols dir?

M'explico. Quan una parella va a teràpia, van per a donar la seva opinió, ser escoltats, dinamitzats amb un mediador per buscar el punt de connexió sense entrar en baralles caminant junts per resoldre els conflictes d'interessos. Aquestes teràpies duren mínim 3 mesos i hi vas cada setmana o cada 15 dies. Per tant, reunir gent diversa amb opinions diverses per a parlar una mica sobre inclusió, per a mi va ser satisfactori perquè per una vegada no em vaig sentir sola, però crec que no va solucionar el conflicte d'interessos perquè el nombre de sessions va ser insuficient, els representants dels conflictes van ser la majoria externs (no centres), els mediadors estaven molt sols per les 'bufetades' que els queien i sense ser ells els responsables del conflicte....

Entre els i les assistents... com creus que es va valorar els centres especials?

La lluita dels centres d'educació especial segueix sent la de ser imprescindibles i quan això es sent, la gent aplaudeix, aquest es el problema.

El problema es que quan vas a un tapsei les escoles d'educació especial diuen: "tranquils que aquí els infants amb síndrome de Down no vindran més si el decret es posa en marxa, estaran a les cadires d'un altre lloc", i aquests comentaris 'reals' d'alguns professionals que han participat al TAPSEI són els que representen la problemàtica de la paraula inclusió, que segons els ulls que la llegeixen sembla variar.... i molt!

